

Серце, віддане людям

ЗАЧАРУЙ її, осене, за-
чаруй – подаруй щастя келих
по вінця повний-повний.
Віднеси щем і смукот далеко в
літа, що майнули на крилах
лебедів білих... А залиш їй
пісню: ту, що ненька співала
на долю на щастя; ту, що
друзів збирає у коло з усіх
перехресть; ту, що сонечком
гріє і солодить душу.

Бо такою вже треба вроди-
тись їй мати вдачу таку, що не
стане до праці, то скрізь в
неї лад і порядок. Пошана
велика пошана крокує з
цією жінкою поряд. А робота
у неї – ой, ой! – не співоча.
Будні всі проходять в папе-
ровій круговерті з прийомом
людей, їх проблемами. То
лишень нам здається, що
праця у владі – славний
шматочок легкого хліба. А
насправді?

Не завжди до пісні ке-
руючій справами районної
ради Валентині Харитонівні.
Тихій. Якби був "американ-
ський" конкурс, то саме
такого спеціаліста, як вона,
відбрали б у "білі комірці" –
державні службовці. Є такий
тест для вищих посадових
осіб та психологів вищого
рангу. Всі, з ким мені дове-
лося розмовляти, не могли
не зауважити її обізнаності,
інтелігентності, терпимого
ставлення до людей.

А все починалося із сім'ї,
простої поліської родини, де
мама та батько не цура-
лися чорнової селянської
роботи. Мріяли, щоб діти
мали освіту і всім, чим мог-
ли, допомагали Валі здо-
бути фах. В 1975 році Ва-
лентина Харитонівна після
закінчення Рівненського

педінституту працює вчите-
лем математики у Канони-
чах, потім два роки вчите-
лює у Корецькому районі...

З вересня 1980 року в її
життя вписалася зовсім
нова сторінка: вона – пра-
цівник райвиконкому, однієї
із його комісій. В липні 1982-
го – Валентину Харитонівну
затверджують завідуючою
загальним відділом, а ще
через 4 роки вона завідує
організаційно-інструкторсь-
ким відділом.

Коли в державі почалась

перебудова, Валентина Ти-
ха повертається в першу
райцентрівську школу, де
викладає математику і є
класним керівником. Діти-
учні – дуже чутливий лак-
мусовий папірець. Іх нічим
не проведеш. І коли Вален-
тині Харитонівні знову за-
пропонували в 1997 році
очолити консультативний
відділ райради, школярі, за
звичкою, йшли і радилися
до своєї колишньої вчи-
тельки, як у школі. І на по-
розі перепиняють. І про

щось запитують, і виливають
свої душі...

Сьогодні болі багатьох сер-
дець злітаються і збираються
у її скромному затишному
кабінеті, уквітчаному добрим
десятком вазонів. Комп'ютер...
Телефон... Списки всіх 32
сільських і селищних рад, їх
голів та секретарів, депутатів,
депутатських комісій. І рутин-
не море "чорнової" орга-
нізаційної роботи, яка зветься
в нас адміністративною, чи-
новницькою.

Щоразу від розмови її від-
риває телефонний дзвінок.
Щоразу до неї заходять
голови сільрад та ведучі
комісій, працівники райра-
ди. Її слово важко пере-
оцінити: тут і юридична
консультація, і просто жит-
тева підказка.

А настане вечір, попря-
мує Валентина Харитонів-
на до власного дому, який
звела, практично, сама.
Там з весни до зими цві-
туть квіти. А осінь... Осінь
завжди приносить їй якісь
сюрпризи долі. То ж зача-
руй її, осене, щастям:
жіночим, багатим, здоро-
вим. Хай те добро, що від-
дала ця жінка-керівник
людям, множитись для неї
приємностями, здоров'ям і
здійсненням найзаповіт-
ніших мрій! На це треба
надіятися і вірити, і воно
обов'язково збудеться.

Тож хай збагачують її
ще багатьма веснами
веселики-журавлі і хай її
руки не знають втоми, а
турбот щоб було щодня
багато-багато, бо то наше
таке життя!

Галина ШТЕРН.